

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 136 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 10 de febrer de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La fi d'una situació grotesca

CAMI DEL COP D'ESTAT

Govern socialista Lerroux-March Una enquesta

Es necessari que anem concretant la nostra acció al compàs dels esdeveniments. Que ens tracem les nostres tasques pràctiques. Que assenyaem l'abast dels nostres objectius i el paper que hem d'assumir políticament i socialment en un terme breu.

El motiu fonamental de la nostra col·laboració en un Govern d'esquerra, és d'ordre revolucionari. És l'única justificació que pot tenir actualment l'actitud de la Unió Socialista davant l'existència d'un ambient anticollaboracionista en l'ordre peninsular i internacional. I, al mateix temps, la nostra tàctica és la confirmació del punt de vista tradicional del partit en la seva acció a Catalunya.

Però precisem d'una manera clara el nostre concepte de la tasca revolucionària. Evitem de confondre'ns amb l'anarquisme, i evitem, encara més, la possible acusació d'ésser enganyats per les esquerres burgeses o de caure en els deliris del cop de mà.

De tota l'actuació socialista peninsular i de totes les iniciatives de la Unió Socialista, sobressurt, com a principi bàsic, predominant: l'acció. És a dir, fer, realitzar; heus ací la característica inconfundible del Socialisme a Catalunya i a Espanya tota. Per respondre a un principi d'acció es va participar en el Comitè Revolucionari que fou el Govern provisional de la República; ara, el Partit Socialista Obrer espanyol reacciona contra l'enveliment de la República, i la Unió Socialista accepta una acció governamental contra el feixisme. Totes les discrepàncies que poden haver-hi en el socialisme peninsular podrien reduir-se a això: màxim dinamisme davant d'una acció mínima.

Per això caracteritzàvem des d'aquestes columnes la constitució d'un Govern Companys com un Govern d'acció. I l'haver escollit com a terreny de moviment les responsabilitats governamentals, fa aparèixer la nostra acció sota dos aspectes distints. L'un, el que aquest Govern sigui fidel a la seva raó d'ésser i que en cap moment no cometi el pecat de feblesa davant de les dretes. No és el fer una política més o menys democràtica que ha de fer-nos recolzar l'actual Govern de la Generalitat, sinó la seva capacitat d'oposició a les forces reaccionàries. L'altre aspecte és el de les nostres reivindicacions socialistes dintre del Govern, subordinades en absolut a la finalitat de combatre el feixisme. És aquí on, la fidelitat a la lluita contra el feixisme, poden produir-se les circumstàncies revolucionàries pròpies del Govern socialista.

Es inútil que la burgesia industrial, a Catalunya, i els agraris feudals, a Espanya, juguin a l'equivoc presentant els republicans esclaus dels socialistes. El socialisme peninsular va col·laborar a la legislació republicana, no per a fer una revolució social sistema anarquista, sinó perquè les bases de la democràcia tinguessin prou amplitud per arribar al Socialisme. A nosaltres, el que ens interessa és arribar al Socialisme. ¿Per sorpresa, per un cop de mà? De l'actuació socialista en les Constituents no se'n dedueix pas aquesta conclusió. Aleshores? Aleshores els termes de la lluita no els plantegem nosaltres, sinó el feixisme. El proletariat no es deixarà destruir com en altres llocs. ¿I té res d'estrany que es prepari per a evitar la seva destrucció? Qui ha de dir-ho és l'actitud dels nostres enemics.

La qüestió, doncs, queda al marge del problema de lleialtat que hàbilment volen plantejar les classes i els partits reaccionaris en les nostres relacions amb el Govern d'esquerra Azafia a les Constituents, abans, i amb el Govern Companys, ara. Les esquerres saben perfectament que no hi haurà altres apremis que els que exigeixi l'acció contra el perill feixista.

El Socialisme, però, està situat al mateix temps en un pla de lleialtat envers la classe treballadora davant el perill feixista. Això és el que s'ha de tenir en compte. I per això no s'havia d'haver oblidat mai que els partits socialistes, davant d'una situació semblant, no poden deixar d'ésser revolucionaris si no volen perdre la seva raó d'existència. El problema, aleshores, va més enllà que el d'una senzilla col·laboració amb un Govern d'esquerra. ¿Per obra nostra. Mai. Per imposició d'unes circumstàncies a les quals, partint d'una norma de lleialtat proletària, caldrà fer-hi front amb uns mètodes de lluita, amb un programa i amb unes disposicions, violentes o no, que els esdeveniments imposaran, i que, ara com ara, només semblen existir, amb capacitat i amb responsabilitat per a fer-hi front, les forces socialistes.

La nostra acció, l'acció de la Unió Socialista de Catalunya, s'ha situat en el terreny de govern, que és el que permet utilitzar d'una manera màxima els ressorts d'ofensiva contra l'enemic. En el moment que es produeixin, per obra del feixisme, les condicions objectives del Govern socialista, que tothom pensi que la lluita s'entaularà des del Poder i per un problema de poder. Davant el feixisme només existeix un problema de força que exigeixi la possessió i l'«estructuració» del Poder proletari. Les altres tendències socials i obreres que volen lluitar eficaçment contra el feixisme han de tenir consciència d'aquesta necessitat, en primer lloc; i, en segon lloc, que el problema del Govern socialista només es presenta amb aquestes característiques a Catalunya.

L'heroi del dia és el gran March.

En un discurs memorable a la Cambra de Diputats, Jaume Carner va dir aquella frase lapidària: «so la República inútilment March o March inútilment la República».

La profecia es va complir. La Comissió de Responsabilitats ha pres l'acord que March no podia ésser detingut.

El Fiscal general de la República ha demanat al Tribunal Suprem el lliure sobreseïment de la causa que se segueix contra Joan March per delictes de contraban. I el Tribunal Suprem ha accedit a la petició.

Ens trobem en un país on els organismes directius desparen pur i net de màcula, com un anyell acabat de néixer, un home que ha fet una fortuna immensa a base de contraban, de prevaricacions, de subornaments i de tota mena de delictes.

Com s'explica això?

S'explica molt fàcilment. Quan és president del Consell de Ministres un home que ha fet la seva fortuna pels mateixos procediments que March, és lògic que en un moviment d'efusió admirativa alliberi el seu mestre i senyor.

Lerroux és un deixeble de March i havia de protegir el seu mestre.

Joventut Socialista de Catalunya

en el miting que celebrarà a la Casa del Poble, avui dissabte, dia 10 de febrer, a les 10 de la nit, fixarà la seva posició davant del moment polític actual.

Parlaran els companys:

Garcia Amat
Gané
Mercader
Ardieca
Miret
Granier-Barrera

Companys! no hi manqueu!

Pero quiero hacer constar, siguiendo el supuesto planteado por el Gobierno, que de haber habido un movimiento dirigido por mí, no hubiera sido para derribar la República y traer la monarquía, sino para perfeccionar este Régimen convirtiéndolo en una República social.

LARGO CABALLERO

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

«La Publicitat» té oberta una enquesta sobre el tema: «Què pensen els joves?», i llevat de raríssimes excepcions, el resultat que hom en dedueix és que els joves no pensen res o pensen amb els peus.

Fa pena de llegir la major part de cartes que trameten a «La Publicitat» uns comunicants, que dohen llur nom i cognom i, entre parèntesi, llur edat. Hi llegiu: 20 anys, 23 anys, 27 anys... i pel contingut de les coses que escriuen veiem la psicologia estantissa de vells xarucs o la innocència presumptuosa dels infants.

Gairebé tots els que concorren a l'enquesta de «La Publicitat» es declaren catalanistes de cor; és poqueta cosa, però ja és quelcom, perquè sempre és una afirmació. Alguns es declaren francament desenganyats dels homes, de la política i de la vida social: són pobres minyons que no han pogut resistir la temptació de veure llur nom en lletres d'impremta per a dir tot allò dels desenganyats, que els joves no tenen dret a dir-ho, i, si realment es pensen creure-s'ho, no els ha de valer la pena de proclamar-ho. I molts d'ells tenen l'ocurrència de declarar-se antimarxistes i antisocialistes: són els pretensiosos que es permeten blasmar de coses de les quals ni en saben ni en poden saber res.

No parlem dels que es declaren

catòlics o cristians: són el rebuig dels joves que ja no fan pena, sinó que fan fàstic.

Els joves!

Si els concurren a l'enquesta de «La Publicitat» plasmessin el veritable estat de la joventut catalana, caldria renegar de la joventut i deixar-la de banda com una cosa inútil.

La joventut és esperança i és dinamisme. La robustesa del cor ha de tenir una franca manifestació en la robustesa de l'esperit, i si no és així, és que no han nascut encara o s'han apagat ja tots els senyals de joventut.

La joventut és sempre extremista i ha d'ésser sempre revolucionària.

L'home que acaba d'arribar a la vida, i que de sorpresa en sorpresa va escatint tots els misteris i totes les conradicions, forçosament s'ha de revoltar davant la misèria humana i ha de reaccionar brutalment contra totes les injustícies.

No s'hi val a anomenar-se jove si no se sent l'abrandament d'un desig de transformacions i de reivindicacions.

Joventut no vol dir mai ni conformisme ni hipocrèsia. I és per això que fan pena moltes de les comunicacions que rep «La Publicitat» amb motiu de la seva enquesta.

Temem que en certes joventuts hi hagi un planter d'hipòcrites.

March-Staviski Vigileu la inscripció al Cens Electoral

Al costat de March, Staviski era un pobre home.

Staviski va fer una estafada de sis-cents milions de francs al Crèdit Municipal de Baiona. March ha estat superior, perquè n'ha estafat molts més a l'Estat espanyol i a tots els particulars que se li han posat a tret.

Staviski comptava amb la cooperació de mitja dotzena de polítics i d'altres tants individus d'infima categoria. March és més gran; ha comptat amb la cooperació de les primeres figures de l'Estat i amb l'ajut d'un bàndol d'extremista que es deixa regalar una impremta.

Staviski no pogué trobar ajut en la premsa francesa. March és més previsor, i ha tingut al seu costat tota la premsa espanyola de dretes.

Staviski, quan es veu perdut, s'engega un tret, con qualsevol jugador arruïnat. March és molt més fort; quan tothom el creu abatut, es redreça, pacta, compra, ofereix, i es posen al seu costat el Tribunal Suprem, el Fiscal de la República, la Cambra de Diputats i el propi Govern.

Quan Staviski cau, li resten a la butxaca trenta-dos mil francs. Quan March semblava caigut, a la butxaca, on encara es servava tota la seva fortuna, s'hi ha ficat totes les autoritats del país.

Hom posa a coneixement de totes aquelles persones que en les darreres eleccions s'han trobat que llurs noms no figuraven a les llistes o amb errors en la seva inscripció que, des del dia 28 del passat mes de gener s'ha obert el període de la revisió del cens electoral i que la Casa del Poble, domiciliada al carrer Primer de Maig, 7, curarà de la inclusió al Cens dels qui ho sollicitin i tinguin dret a constar-hi, així com de la rectificació de noms, cognoms i altres dades personals dels esmentats electors.

Cal recordar que tenen dret a figurar al Cens Electoral de la Ciutat de Barcelona tots els homes i dones que havent complert els 23 anys en portin dos o més de residència habitual, condició a justificar per mitjà de la inscripció al padró de veïns o per còdula personal d'identitat de 1932 i 1933.

Ara fa seixanta anys...

La primera República espanyola va caure a mans de ximplers.

La segona cau a mans de ximplers i de lladres, de més a més.

Dues denúncies... per ara

El dos darrers números de JUSTICIA SOCIAL han estat denunciats. Per què?

La raó veritable és perquè som socialistes i com que no deixarem mai d'ésser, ja es pot preparar el senyor fiscal perquè li donarem feina llarga.

Les raons immediates han estat les següents: el número del dia 27 de gener, perquè parliem del President de la República; el número del dia 3 del corrent, perquè parliem de Lerroux.

Comprenem, perquè som molt comprensius, que no sigui permès parlar del President de la República encara que faci molts bunyols, perquè l'ampara la Constitució, encara que el mateix la violi. De manera que és molt possible que rem bondat i no insistim gaire, perquè no ens piau gens d'anar al Palau de Justicia a declarar. S'hi perd el temps i s'hi perd la paciència i el qui bada hi perd els quartos.

Però quant al famós Lerroux, és inútil que el fiscal maldi, perquè de no-altres no en sortirà. Pensem dedicar-li (a Lerroux, no al fiscal) un número especial, amb el retrat de cara, d'esquena, de perfil, de dalt i de baix, amb articles propis (de Lerroux) i aliens (nostres).

Lerroux és una mena de manera de cosa de la qual se'n poden dir tots els penjaments i a la qual se li poden aplicar tots els adjectius insultants de tots els diccionaris... i quedarem curts, perquè és un minyó que sempre s'ha portat l'oli — a Barcelona, sobretot fa molts anys que el coneixem — i com a polític no hi ha ningú que se'l pugui prendre seriosament; és, diem-ho en castellà, un sombrero de risas.

Entesos? Una altra cosa: una de les citacions que hem rebut, ens assenyala el dia del actual per a comparèixer. Confessem que no sabem quin dia és aquest; coneixem el dia del llibre, el dia dels ases, el dia de Nadal, però el dia del actual, no. Vegi's la cédula integrada:

JUZGADO DE INSTRUCCION NUMERO 9
Secretario: D. Sr. Salvá
Cédula de Citación

Núm. 64134

En virtud de lo dispuesto por el Sr. Juez, en méritos de causa criminal sobre calumnia, se cita al Director del periódico JUSTICIA SOCIAL para que el día ... del actual y horas de las 10 comparezca para la práctica de una diligencia judicial ante dicho Juzgado, cito en el Salón de San Juan (Palacio de Justicia, bajos, izquierda), bajo la multa de cinco a cincuenta pesetas si no lo verifica ni alega justa causa que se lo impida.

Barcelona, 2 de Febrero de 1934
El Alguacil,
(un segell)

Núm. 7.
Calle Primero de Mayo.
Piso

Hem copiat exactament la citació perquè, com que està feta en castellà, podria ésser que no l'haguéssim entesa.

Ah! El número especial dedicat a Lerroux el publicarem a condició que encara governi o que bellugi la cua, perquè si estés tranquil a casa seva és un individu que no ens fa fred ni calor.

¿Qué passa als Grups Escolars?

No sabem quin és el funcionament intern dels Grups Escolars de l'Ajuntament de Barcelona, i per tant les queixes que ens arriben les hem de reproduir gairebé a títol d'informació. Però per si fevelessin anormalitats i hi hagués una auto-itat escolar que ho volgués recollir, ens en volem fer ressò.

Al Grup Milà i Fontanals, del carrer del Carme, sembla que els infants, més que tracte de fills de ciutadans que ajuden a pagar el sou dels mestres, siguin hospicians tractats per monges, amb aquells procediments d'insensibilitat tan característics dels religiosos. Quan surten de classe, si llurs familiars es descuiden un minut, són llançats al carrer sense cap mena de consideració.

També, segons ens diuen, les classes es donen amb força indiferència, sense que gairebé siguin controlats els progressos dels alumnes. No sabem si això ho determina cada professor, o existeix un mètode general de treball al qual aquests han de supeditar-se. El cert és que igual tracte rep un nen eixerit que un altre poc preparat i endarrerit. A més, que la major part del temps es passa amb altres coses que ho són tot menys proporcionar coneixements i fer avançar els nens en els seus estudis.

I res més. Desitjaríem estar mal informats, per a poder rectificar amb molt de gust.

El catalanisme de la Lliga

Els catalanistes d'esquerra de Catalunya no saben comprendre la violació escandalosa dels ideals catalanistes per part dels homes de la Lliga; i els acusen d'infidelitat a llurs conviccions patriòtiques de tota la vida i s'estripen les vestidures esgarrifats davant les intrigues deslleials d'en Cambó, d'en Ventosa i de llurs amics polítics contra l'autonomia de la nostra terra.

El gest d'estranyesa i d'indignació dels republicans catalanistes d'esquerra està totalment mancat de fonament, i palesen per part d'ells, o una ingenuïtat candorosa o una visió política impropia d'homes d'esquerra.

¿On s'és vist que les dretes posin per davant de llurs interessos econòmics, els sentiments generosos d'un patriotisme enlairat i comprensiu? Arreu del món, el patriotisme de les dretes es confon amb la defensa de llur patrimoni per elles, pàtria vol dir propietat i privilegi. I quan la idea de pàtria ha representat un perill per llurs conveniències econòmiques, han anat contra la pàtria sense miraments ni escrúpuls de cap mena.

Exemples? La Història ens en ofereix d'interessantíssims. Recordem-ne alguns de força eloqüents.

Quan va triomfar la revolució francesa que començà l'any 1789 amb la presa de la Bastilla, tota la noblesa francesa que representaven l'èlite del patriotisme de la veïna República, es llança amb fúria a conspirar contra la pàtria; els exèrcits estrangers que marxaven a combatre la França eren impulsats per les conspiracions dels «patriotes» francesos que no podien concebre «llur estimada pàtria» governada per altres que no fossin ells.

Quan a Espanya triomfà el règim constitucional defensat per Riego, la noblesa espanyola, dirigida per aquell traïdor pervers que es digué Ferran VII, reclamà la intervenció de les tropes estrangeres per tal d'ofegar el constitucionalisme en tota la seva puresa. El Duc d'Angulema, al front de 100 mil soldats francesos enviats per la Santa Aliança, va ésser rebutjat de portar a cap la contrarevolució borbònica contra les llibertats espanyoles.

I començà un nou règim de terror salvatge i criminal, més inhumà que el terrorisme hitleria de l'Alemanya dels nostres dies, al qual va saïsser plenament les ansies «patriòtiques» dels reaccionaris.

La posició política de la Lliga en aquests moments és una nova demostració de com entenen el patriotisme, les dretes. Mentre, d'un costat omplen de llot a l'Azaña, l'autor principal de l'autonomia catalana, pacten per l'altre costat, amicalment, amb l'home a qui acusen d'inductor de l'atemptat d'Hostafrancs, amb el tradicional enemic de Catalunya segons la Lliga de quan encara es deia Lliga Regionalista. És lògic que succeeixi d'aquesta faïso, si es té en compte que l'Azaña és un home d'esquerra i l'altre, l'altre ja sabem el que és i a qui fa el joc.

Nosaltres, els marxistes, no comprem perfectament tot això; perquè nosaltres, d'acord amb el nostre mestre, opinem que els problemes econòmics són els problemes bàsics en tots els pobles civilitzats. Tot el que ara succeeix a Catalunya no és altra cosa que un nou fet que confirma la tesis

La unificació socialista a Catalunya

En contestació a la nostra circular dirigida a les Seccions i Agrupacions socialistes domiciliades a Catalunya, hem rebut, per ara, les següents contestacions:

De Mataró: ens comuniquen els companys de Mataró que per unanimitat han acordat confirmar l'acord de fusió amb la Unió Socialista de Catalunya.

De Manlleu: l'antiga Agrupació Socialista de Manlleu ens comunica que en Assemblea general va acordar, una vegada més, i per unanimitat, reafirmar el pacte de fusió. A més, ens comunica que ha escrit a Madrid dient-los que no comptin amb la seva assistència al Congrés que es proposen celebrar, i que no reconeixen l'existència de la Federació Socialista de Barcelona.

De Súria: l'Agrupació Socialista ens diu que ha acordat confirmar la fusió dels partits socialistes a Catalunya i llur ingrès a la Unió Socialista de Catalunya.

De Roda de Ter: hem rebut els fulls d'adhesió signats pels Consellers municipals socialistes, confirmant l'adhesió a la Unió Socialista de Catalunya.

De Manresa: els nostres companys de Manresa han acordat també de confirmar el pacte de fusió amb la Unió Socialista de Catalunya.

De Sitges: l'Agrupació Socialista de Sitges ha confirmat els acords del Congrés de fusió del 15 de juliol i, per tant, la seva adhesió a la Unió Socialista de Catalunya.

El feixisme a Barcelona

Una denúncia d'«El Socialista» que no quedà aclarida

«El Socialista» donà fa uns dies, la veu d'alarma: també a Barcelona s'organitza el feixisme. I amb la notícia barrejava unes dades, un número de telèfon, el 16363, i l'aparició d'un doctor misteriós, home tèrbol, que mantenia amb Alemanya una comunicació constant per mitjà d'una emissora clandestina.

Els diaris barcelonins d'empresa es feren ressò de l'assumpte, la policia entrà també en joc amb la intenció d'aclarir els fets; però ni els comentaris de la Premsa barcelonina, ni les explicacions que es donaren a Prefectura i a Conselleria de Governació, no han estat prou aclarides; per contra, les noves dades es contradieien, camuflaven la importància de la denúncia, i, finalment, deixaven oblidada i morta la qüestió.

Nosaltres sabem posar, quelcom de més que podria continuar la informació d'«El Socialista».

EL NUMERO 16363

Si hom recorre les columnes de la llista de Telèfons es troba el 16363 i al seu costat pot llegir-se el nom d'un senyor Garcia, col·leccionista de segells, i la següent adreça: Pelayo, número 24, principal.

Al carrer de Pelayo, 24, hi estava instal·lada al pis principal, la Redacció i Administració de la revista «Laboratorio», el Consell de Redacció de la qual estava i està format pels doctor senyors Baldocchi Forment, Blasco Giner, Carles Moliné, Casanoves Jover, Cosculluela Armengol, Garcia del Cid, Gubern Salisachs, March Torres, Ramentol Rifà, Valeta Canals i Zarquiey Anglada; tots aquests senyors es titulaven propietaris i fundadors de l'esmentada revista. Com a director de publicitat, figurava i figura el senyor Domènec Reig, del qual ja en parlarem.

El col·leccionista de segells, tenia i té llogades dues habitacions del pis on fins fa molt poc hi havia la Redacció de «Laboratorio». En una de les habitacions el senyor Garcia té un aparell supletori del telèfon número 16363, connectat directament amb el que era despatx del secretari de redacció de «Laboratorio».

Com és, doncs, que a la llista de Telèfons es troba el 16363 a nom del senyor Garcia?

EL DOCTOR MISTERIOS

Al segon pis de la casa número 26, del mateix carrer de Pelai hi té instal·lat un laboratori farmacèutic el doctor Carles Moliné, ex-secretari de la U. P. i secretari de redacció de la famosa revista. Els que conegueren al doctor Carles en temps de les seves activitats monàrquiques, recorden perfectament les caluroses apologies que en qualsevol ocasió sabia fer del Führer alemany, senyor Hitler. Coneixen també el seu catolicisme fanàtic, de puntal del «Centro de Defensa Moral» i saben de les seves veleïtats de formar un front catòlic per encarrilar les expansions polítiques dels ciutadans peninsulars.

Dos periodistes visitaren el doctor Carles. No els portava altre interès que el purament informatiu. El doctor Carles sabé despistar-los fins al punt que ni l'un ni l'altre no han escrit una sola línia sobre la conversació que mantingueren.

Nosaltres coneixem aquella conversació.

—Ha fet la policia algún escorcoll a casa vostra? — preguntà un dels periodistes.

—Vingueren aquest migdia — contestà el doctor.

«Aquest mig dia» volia dir trenta sis hores després de la publicació de la denúncia feta a «El Socialista».

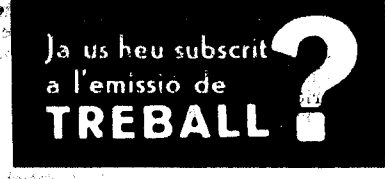
En veure que els repòrters no portaven cap segona intenció, Carles Moliné es confià una mica:

—Jo, per Crist, donaria fins la meua sang. I no sóc enemic de la República, perquè, si algun dia arribés a unir-nos tots els catòlics, no podrien governar la República els nostres bisbes?

EL QUE NO S'HA DIT

Bé; cal relacionar una cosa amb l'altra. Hem de reconèixer que no s'han tingut proves de l'existència de l'emissora clandestina. Es que, però, l'antena d'aquesta emissora, suposat que fos exterior, no pogué ésser retirada durant les trenta sis hores que separa la publicació de la denúncia de la inspecció dels agents de l'autoritat?

Es que la policia no sap què el senyor Domènec Reig, corredor d'anuncis del diari «Renovación», no metge, com s'ha dit, viu al segon pis

de la casa núm. 24 del carrer de Pelayo?

Es que hom no sap que el pis del doctor Carles comunica, per una porta secreta, amb el del senyor Domènec Reig, cosa que permet mantenir una comunicació constant amb el que era Redacció de la revista, l'estatge del corredor d'anuncis i el pis del farmacèutic categuista?

Es que hom no sap que les oficines del «Laboratorio», que eren abans instal·lades d'una manera ròcines han estat traslladades i muntades amb luxe asiàtic al carrer de les Corts, núm. 431?

Es que hom no sap que en aquest últim lloc existia un estat d'alarma durant els dies que seguien al de la denúncia, fins el punt de negar-se una i altre volta a rebre els periodistes que hi anaren, fent sortir un home de palla que deia no saber res de res i no estar autoritzat per a facilitar cap dada?

Es que hom no sap que pot no haver-n'hi prou amb una inspecció ocular pels patis i cel-oberts en recerca d'antenes clandestines?

Per què es tira terra sobre tots els afers que tracten de feixisme?

DETECTIVE

ELS CAPELLANS AFECTATS PER LA LLEI DE CONGREGACIONS.

ELS MILITARS OBLIGATS A ROMANDRE A LES CASERNES.

ELS LATIFUNDISTES EXPROPIATS PER LA LLEI DE REFORMA AGRARIA.

ELS AVENTURERS QUE COBREN DEL CONTRABANDISTA MARCH.

HEUS ACI ELS SUPORTS DEL GOVERN LERROUX

marxista. El que no podem comprendre és que hi hagi homes que es diuen d'esquerra i que encara creguin que els pobles poden moure's constantment per un patriotisme pairalista de jocs florals i de sardanes.

Certament que els pobles poden sentir col·lectivament el dolor de la pàtria esclavitzada o incompresa, i fins poden posposar circumstancialment les altres reivindicacions a la reivindicació d'aquests sentiments patriòtics. Però això, en els nostres temps, no pot tenir més que un caràcter transitori. El normal és, que siguin els interessos econòmics els que determinin les lluites més vives, i que els grans fronts de combat s'estableixin, a través de les fronteres, entre els homes que tenen entre ells, afinitat d'interessos. Naturalment que es posaran més fàcilment d'acord dos homes d'una mateixa raça i una mateixa llengua, quan tinguin una mateixa ideologia i pertanyin a la mateixa classe social; però, s'establirà més fàcilment un acord entre dos nacionalistes de dreta o entre dos socialistes de diferents països, que entre un carlí reaccionari i un socialista, tots dos de la mateixa regió espanyola i de la mateixa llengua.

Jo recordo un fet de quan va pujar al poder en Lerroux, l'estiu propassat posant de ministre del Treball al senyor Samper; un vocal d'un Jurat Mixt, home de la Lliga, el qual, arreconat discretament d'una Corporació popular per excés d'ètica, procurava fer mèrits en el si del Jurat Mixt per tal de que el seu partit el reivindicés, discursava davant d'uns amics sobre qüestions d'actualitat, i raonava en la forma següent:

«Catalunya, a l'Estatut, té solament concedida solament l'aplicació de les lleis socials, no pas la legislació. I com que els acords del Jurat Mixt relatius a horari de tancament i a bases de treball són veritables lleis, no correspon resoldre els recursos que contra elles hi hagi al Conseller de la Generalitat, sinó al ministre del Treball d'Espanya. I com que jo sóc amic del senyor Samper...»

I aquest... lliguero, es deia i es diu catalanista de tota la vida.

Els treballadors deuen treure'n una experiència de la conducta de les dretes, i obrar en conseqüència.

JOSEP COLL CREIXELL

Crida als joves

Falg des d'aquesta plana un crit a tots els joves socialistes que militen dins de la Unió Socialista de Catalunya i de la Unió General de Treballadors, i que no estiguin afiliats a la Joventut Socialista, per tal que sense pensar-s'hi més ingressin a la Joventut de la Unió Socialista de Catalunya.

Els moments actuals són de tal transcendència, que cada dia que passa és un pas vers la revolució; i és precis que els joves estem preparats per al dia definitiu que el nostre concurs sigui demanat, essent necessari que per aquest dia tots, i com un sol home, estem disposats anar al lloc on calgui la nostra actuació.

No hem d'oblidar els joves, que som nosaltres els que no solament hem d'estar preparats al moment precis, sinó que hem d'ésser els que en tot moment empenyin les organitzacions a les quals pertanyem, en el camí de la revolució.

Es per això, joves treballadors que esteu afiliats els uns a un partit de classe i els altres a una organització sindical que també s'inspira en la lluita de classes, pel que sense perdre més el temps heu d'unir el vostre esforç per tal que d'una manera completa poguem aconseguir el nostre objectiu i el de tota la classe treballadora.

Pensem, joves socialistes i treballadors en general, que sense una acció conjunta, forta i decidida de tots els treballadors i dels joves en particular, l'abast de les nostres aspiracions no serà possible, i seguirem, per tant, essent explotats pels que tenen al seu poder tots els ressorts que els permeten evolucionar els que estan sota el seu domini.

Aquest és el moment que per damunt de rancors i diferències personals, o de partit, els joves mirem d'unir-nos per a demostrar als nostres enemics la força que tenim amb aquesta força poderosa del Poder. Joves socialistes, recordeu-vos que la unió fa la força!

A. Z.

Calçats d'estiu
Exclusiva Mariipi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Horitzons socials femenins

La societat no descansa sobre la llei. Ajaó es un concepte que els juristes s'han forjat. És el contrari de la llei que ha de trobar el seu fonament en la societat, la que ha d'esser expressió dels seus interessos i de necessitats comuns.

Març

IV

I perquè aquestes lleis signifiquin expressió de les necessitats i interessos comuns de la societat, has d'esser-hi tu, dona, en llur elaboració. Has d'esser-hi tu com a primera consciència de les necessitats de l'espècie i de la societat; has d'esser-hi tu, com a formuladora d'aquells interessos primers que la societat té més vils; has d'esser-hi tu, perquè, dins del gran mecanisme econòmic mundial, tu ets la peça mestra de la màquina, com a productora de braços i dins del gran complex d'instints, de necessitats, de neguits, d'inquietuds i d'intel·ligència que és la civilització, ets la productora màxima, primera, imprescindible del sentir dels homes. I has d'esser-hi amb els treballadors, car els teus interessos són els del treballador i els teus problemes estan indissolublement vinculats als problemes de la classe assalariada.

Com puc donar-te una afirmació tan categòrica i rigorosa en un món d'inquietuds, de tempeigs i de dubtes com el nostre, amb uns horitzons tan gràvids d'incògnites i tan confusos per als nostres ulls femenins que encara no han après de mirar?

Puc donar-te la sense vacil·lacions, perquè en les primeres parelles nòmades que vivien de la caça i de la pesca jo he llegit que tu dues a coll la peça caçada. Perquè en la parella que primer va sentir inquietuda de fixar-se, d'estabilitzar-se, sé que tu vares guardar el foc, vares fer coure la peça de caça o pesca, vares observar plantes, vares sentir la terra que et voltava pastadora com tu, la vares comprendre i vares conrear-la. Perquè guardant gelosament el teu foc, vares filar i vares teixir per a vestir els teus i vares moldre gra per a nodrir-los i vares salar i vares confitar i vares trobar mil maneres diverses per a conservar aliments per tal que els teus no en manquessin en èpoques d'eixorquia. I quan els molins substituïren les primeres pedres trituradores, quan varen ésser moruets per l'aigua que corre, si aquella aigua mancava i vares junyir a les rodes del molí, com hi són encara junyides, ben a prop nostre, en els aixuts alarbs, les nostres germanes mores. Perquè passivament, acceptant sempre, deixares la vida d'aquell foc que havies guardat per a seguir a les manufactures el fus i la filosa. Però què quan les forces mecàniques moqueren aquells telers que havien substituït el fus i la filosa, varen deixar-te al nivell d'una peça d'infima categoria, de tan infima categoria, que no valies la pena, ni del més indispensable. Però el teu jornal no fou ni ha estat mai establert sobre un mínim indispensable al manteniment de les teves forces; el teu jornal ha estat considerat sempre de complement, mentre, però, el teu treball és de totalitat. Però, avui, quan trenta milions d'homes estan parats, en la majoria de les llars d'aquests trenta milions de parats, tu, dona, guanyes el miserable jornal que no deixa caure els teus d'amanicó, atgeixes al treball que l'espècie t'imposa, el treball assalariat que la nostra organització econòmica t'exigeix «ai vols ésser lliure, amb categoria de persona humana».

La nostra societat tàcitament et diu: Si vols ésser lliure, has de comprar amb diners la teva llibertat; la teva emancipació has de guanyar-te-la amb salari i aquest salari, oh sarcasme!, l'has d'obtenir desvaloritzant el treball comú. Aquest simple reconeixement de la teva categoria de persona humana, lliure i responsable, la societat te'l ven, però desvaloritzant el treball mentre el treball, secularment menyspreat, força per entrar a la jerarquia de valor de primer ordre com a factor de civilització. Trista paradoxa que palesa les falses bases morals damunt les quals s'assenta una societat moribunda.

Aquesta és la teva situació, dona, peça primera del món del treball. La nostra organització econòmica t'anquila, àdhuc quan t'allibera, perquè les seves bases morals són falses. Els teus interessos estan vinculats als interessos del treballador... però van més enllà i són encara més decisius. Has d'esser amb el Socialisme i el Socialisme necessita de tu per ésser humà i viable. Ja ho veuràs, companya.

MARIA PI DE FOLCH

Están cumpliendo con su deber de una manera encomiable, y son la esperanza y la vanguardia del Partido Socialista y la Unión General de Trabajadores LARGO CABALLERO

L'exemple dels mestres francesos

Es d'una força insospitada l'interès vivíssim que desperta la pugna entaulada entre el Sindicat Nacional de Mestres de França i els Poders públics, particularment amb A. de Monzie que regenta la cartera d'Educació Nacional, equivalent a la d'Instrucció Pública d'Espanya.

En les lluites que la classe treballadora ha sostingut amb els ministres respectius, mai havia vist que els obrers de caire intel·lectual s'enfrontessin amb tanta arduesa contra els seus caps jeràrquics de l'Estat, com ho han fet els nostres col·legues francesos.

Aquestes rebel·lies sempre les havia vist en masses obreres de caire purament manuals. Es tan extemporani, perillós i fins ordinari i depressiu que uns obrers intel·lectuals tinguin de descendir a les lluites socials per l'obtenció de llurs reivindicacions econòmiques!

De totes maneres, però, com sigui que les vives realitats del món actual s'imposen davant dels prejudicis, hipòtesis, poses i ficcions dels homes, els nostres companys de l'altra banda dels Pireneus s'han despullat de tot aquest llast i, amb llur Sindicat Nacional—compost d'uns 80.000 membres—s'han llençat a la palestra i obertament s'han acarat amb el govern francès en una oposició que els dignifica.

La lluita que des del començ de l'any 1933 tenia entaulada el Sindicat Nacional per a impedir la disminució de llurs havers en actu, així com certes modificacions desfavorables en les jubilacions, va culminar en l'actitud adoptada per unanimitat en el Congrés celebrat a París l'agost passat, en el qual s'acordà la ruptura de tota relació amistosa amb el ministre, ultra l'energíca oposició a tota disminució de sous i indemnitzacions imputats al Govern per les grans organitzacions patronals, i la unió a la Federació general de Funcionaris que, amb la seva irreductible i tenaç actitud ha motivat tres crisis consecutives en els Govern francèsos. Tres crisis provocades pels funcionaris!

Realment, els sindicats de l'ensenyament primari de França han escrit una de les gestes més eloqüentment al·ligonadores dintre la història de les lluites socials dels nostres dies. Ben a l'inrevés de les nostres Associacions, han defugit la postura ridícula d'eterns captaires, per a imposar la seva exclusiva i autèntica personalitat davant els Poders públics, en tot ço que es creu de justíssima reivindicació.

Amb un sindicat potentíssim i d'elevada moral, bo i comptant amb el suport d'altres organitzacions de treballadors manuals, els mestres francesos coneixen que se'ls doni bel·ligerància, no solament en llurs aspiracions de caire econòmic, si no també en alguns aspectes de llur funció social.

Això ho prova, el fet que, entorn d'una poètica sobre l'Escola única, el ministre francès A. de Monzie escriu un sucós prefaci en una obra de M. A. Antin, contestant un discurs dirigit als Mestres pel ciutadà Courrière, ensems que L. Ducas publica en «L'Ecole Libératrice» una rèplica vigorosa que manté en estat creixent la pugna entaulada entre el Ministre i els Mestres del Sindicat Nacional.

I, pregunto, ara, jo: «Són capaces les actuals Associacions del Magisteri espanyol d'iniciar tan sols, una lluita que enfronti cara a cara els Mestres amb un Ministre o Director general? Se senten revestides de prou autoritat les nostres Associacions per a acarat-se amb llurs caps jeràrquics, per imposar, tan sols, una de les mil aspiracions a què té dret el Magisteri, bo i sabent que aquestes aspiracions ja són implícitament reconegudes pels propis Poders públics ultra ésser moralment sancionades a favor seu per la Societat?»

Senzillament, jo crec que l'actual estructuració de les nostres organitzacions no poden permetre la més lleugera audàcia o rebellia sense córrer el risc d'un fracàs sorollós. Ja sigui per inèrcia dels dirigents o per un conformisme ultra-burgès, les nostres organitzacions han esdevingut inoperants i estèrils.

Cal donar-los una nova estructuració, una modalitat si és que de veritat han de respondre a les exigències dels temps presents.

Jo no negaré pas que, en altres moments, aquestes Associacions que arreu d'Espanya i Catalunya rutllen des de fa una mitja d'anys, no hagin tingut la seva relativa importància. Ara, però, els manca virtualitat, esperit de lluita i una gran dosi de contingut social.

Si tots els Mestres hi pensem una mica, segurament sortirem d'aquesta inèrcia social i veurem que la ruta a seguir ja fa temps que ens l'assenyalen els nostres col·legues de l'altra banda dels Pireneus.

Per les nostres reivindicacions de classe cal trencar amb el passat i anar acompanyats de les inquietuds del món actual. Joan FORMENT

Unió Socialista de Catalunya

Actes, avisos i conferències

SECCIÓ DEL CLOT

Aquesta Secció ha elegit el Consell següent: President, Francesc Viladomat Morales; Secretari d'Actes, Joaquim Sans Ortí; Premsa i propaganda, Ruff Expósito Liz; Relacions exteriors, Pere Virgili Jové; Comptador-caixer, Joan Miranda Bujons; Vocals: Joan Rovira Marqués i Francesc de Vargas Pàez.

SECCIÓ D'HOSTAFRANCS

La Secció de Sans-Hostafrancs, en Assemblea general extraordinària celebrada el 23 del proppassat, elegí nou Comitè Executiu, el qual quedà constituït com segueix: Secretari General, Miquel Juan Boronat; Secretari d'Actes, Lluís Navarro i Royo; Secretari d'Acció Política, Lluís Cases i Vila; Secretari Propagandista, Antoni Arnau i Badia; Secretari Administratiu, Ramon Silvestre i Moliner, i pel Consell Administratiu del local, els companys Joan Comajuncosa i Josep Vilà.

TELEGRAMA

Text del telegrama adreçat a la «Federación de Juventudes Socialistas de España»:

«Joventut Socialista de Catalunya (U. S. C.) s'adhereix moralment i materialment a la vostra actitud concentrada, Joventut Socialista Espanyola, el 8 d'abril a l'Escolial, com a rèplica a la provocació feixista. Comencem gestions per a organització tren especial. Visca el Socialisme! President, Miret.»

ALS METAL·LURGICS

El Comitè del Sindicat Metallúrgic de Barcelona (U. G. T.), posa a coneixement de tots els companys del Ram que hagin estat acomiadats a partir del 14 del proppassat mes de gener, que poden passar per Secretaria, (Casa del Poble, carrer del Primer de Maig, 7), per tal d'informar detalladament sobre les circumstàncies del seu acomiadament.

Curset de Cooperació

El nostre company Lluís Ardiaca explica un curset de Cooperativisme al local de l'Ateneu Enciclopedic «Sempere Avant», carrer de Riego, 2, de la barriada de Sans. El curset consta de dotze lliçons, els temes dels quals donem a continuació:

Lliçó 1.ª: El quadre capitalista. Lliçó 2.ª: La Cooperació pre-rochdaliana.—Lliçó 3.ª: La Cooperació rochdaliana.—Lliçó 4.ª: La Cooperació de consum.—Lliçó 5.ª: Els problemes actuals de la Cooperació de consum.—Lliçó 6.ª: La Cooperació de producció i treball.—Lliçó 7.ª: La Cooperació de Producció Agrícola.—Lliçó 8.ª: La Cooperació de Crèdit i Previsió.—Lliçó 9.ª: Altres formes cooperatives.—Lliçó 10.ª: La Cooperació i la lluita de classes. Lliçó 11.ª: La Cooperació a la U. R. S. S.—Lliçó 12.ª: L'ordre cooperatiu.

Les classes es donaran els dissabtes, de 8 a 9 del vespre. La primera va començar el dia 3 de febrer. Per a informes i matrícules, cal adreçar-se a la Secretaria de la Secció d'Estudis Econòmics, Polítics i Socials de l'Ateneu, cada dia, de 7 a 10.

Preu de la matrícula: Soci de la Secció, una pesseta; soci de l'Ateneu i de Cooperatives de producció i consum, 2 pessetes; no soci, 4 pessetes.

Una Convocatòria

A tots els Sindicats metallúrgics de Catalunya

Aquest Sindicat, afiliat al Bloc d'Oposició de la C. N. T., recorda que tots els Sindicats metallúrgics de Catalunya són convocats, sense distinció de cap mena, de manera que poden donar-se per assabentats sense excepció els controlats per la U. G. T., B. O. C., C. N. T. (Oficials), C. N. T. (Bloc d'Oposició), i els autònoms, al Plè que tindrà lloc demà, diumenge, dia 11, a les 10 del matí, a la Sala d'Actes de la Federació Sindicalista Llibertària (Raurich, 14, Barcelona), per tal de tractar de l'ordre del dia següent:

1. Nomenament d'un Comitè d'enllaç.
2. Necessitat de reduir la jornada de treball a 6 hores diàries.
3. Anivellació de salaris.
4. Reforma de les assegurances socials: a) Accidents; b) Malalties; c) Invalidesa; d) Vellesa.
5. Assumptes generals.

Sólo cuando podamos clavar la bandera roja de la revolución sobre los edificios oficiales y las torres de España, habrá justicia LARGO CABALLERO

Manlleu té un bromista

A Manlleu, amb motiu de la darrera campanya electoral, un individu de les dretes publicà un Manifest electoral en broma. L'encapçala amb aquest títol: «Que farem si guanyen els nostres?» (Volem dir les esquerres col·ligades).

Per la facècia del títol ja es pot deduir el contingut total. Es brut, és poca-solta i fa pena.

La ironia és una facultat dels homes d'intel·ligència privilegiada. Però resulta que en volem fer ús els que d'intel·ligència en tenen més poca; passe com amb els simis, que sempre volen imitar l'home i com que no ho aconseguen no poden mai amagar que són uns pobres bestioles. L'autor del Manifest també ens envia l'orella. O és un imbècil o és un anormal; potser més aviat això darrer, perquè el mot compost del títol, «cul·ligades», és molt sospitós.

A més, és un enorme burro; sabem qui és i podem afirmar-ho. No sap ni ortografia. Li convé molt d'anar a l'escola a aprendre d'escriure.

I li convé també que l'escola sigui laica perquè no li faci perdre el temps ensenyant-li religió i caritat cristiana, que són les coses que saben tots els vividors.

Els vividors i l'autor del Manifest, que és un fabricant de mala llet. Que els llegidors perdonin la grosseia de la frase.

Des dels articles en són responsables els seus autors. No mantenim correspondència sobre els treballs que rebem.

La nostra posició

De cara a l'esdevenidor, cal assenyalar ben clarament la posició dels socialistes catalans davant dels problemes immediats, polítics i socials, de Catalunya i d'Espanya.

El més important d'aquests problemes, a l'hora actual, és el de la situació a Catalunya davant d'Espanya. Espanya no és una nació, en el sentit clàssic que es dona a aquest mot, perquè la península ibèrica és un conglomerat de pobles, diferents per llur origen, per llur psicologia, per llur idioma i per llurs condicions de vida. És per això que la unitat espanyola ha estat sempre una cosa artificial.

Aquesta diversitat és indiscutible, però no tindria cap valor si no estés reforçada per altres elements: la diferència d'idioma i àdhuc de raça no és prou per a pastar pobles diversos.

Els elements que patentitzen d'una manera indiscutible la diferenciació dels pobles espanyols són els sistemes de producció econòmica dominants en cadascun d'ells, que fan impossible la soldadura de regions agrícoles amb regions industrials, de regions ramaderes amb regions mineres, de regions de producció marítima amb regions de producció exclusiva de la terra. I com que el que determina la psicologia de les col·lectivitats, i regula llur vida social i política, és la producció de riqueses dominant, d'aquí resulta que Espanya és un mosaic desbaratat de pobles i de regions que no poden viure en pau sota la fèrula d'una organització centralitzada.

Catalunya és industrial i marítima amb predomini industrial; València és marítima i agrícola amb predomini de producció fructífera; Múrcia és purament agrícola; Andalusia és essencialment de producció oliverera; Extremadura és ramadera i agrícola; Galícia és marítima i ramadera; Bascònia és minera; Castella és bladera; Aragó és agrícola. Cadascuna d'aquestes regions té una vida i uns necessitats diferents que elles soles poden comprendre i regimentar i qualsevol ordenació que dels interessos de les altres vulgui fer una sola d'elles és una concepció il·lògica i una tirania contraproduent.

La solució cau pel seu pes. Cadascuna d'aquestes regions ha de regular amb completa llibertat d'acció la seva vida interior. La lògica diu que ha d'esser així: la necessitat de viure ho imposa així: els elements econòmics exigeixen que així sigui.

La concessió d'autonomia a cadascuna de les regions espanyoles podria resoldre el problema, però l'autonomia és una cosa tan elàstica, que en la pràctica el problema continua enlaira. Des d'un pur concepte econòmic a una autonomia administrativa o una autonomia política àmplia i liberal hi ha una tanca infinita de gradacions de límits borrosos i poc concrets. Ens trobem també davant l'especial psicologia castellana imperialista i dominadora; fatalment imperialista i dominadora, perquè essent Castella la productora més minsa de la península, ha tingut el monopoli de la dominació política que aquesta denota del poder real o fúria de l'èlita d'una reina: i ara els successors de les passades generacions dominadores tenen el sac del nasat i no poden fàcilment desprendre's.

Ha estat valent amb l'autonomia de Catalunya. Donada a contractar no sols hi han pogut dificultar els matelons que la concediren, sinó que s'ha aixecat contra nostre tota la mitria conservadora i monarchista sota la bandera estúpida de la unitat d'Espanya, i tot són traves al problema de la valoració de serveis, més és possible que ens faci passar per hores difícils.

La nostra nació, doncs, davant del problema nacional és clara perquè les circumstàncies l'ordenen: llibertat absoluta per a cada regiò. Però com que totes elles tenen el denominador comú d'unes necessitats socials interferents, totes les regions espanyoles han d'agrupar-se en una confederació sense predomini de cap d'elles. Llibertat per a Catalunya, per a València, per a Múrcia, per a Andalusia, per a Extremadura, per a Galícia, per a Bascònia, per a Aragó, per a Castella. I unites totes, la Confederació d'Espanya.

Cal, però, tenir molta cura en la defensa d'aquesta posició per no caure en confusionismes. Cal deixar aquest problema a secon terme, perquè abans que tot li cal al Socialisme poder-se del comandament de l'Estat i després triturar-lo com feren a Rússia. I cal no confondre'ns mai amb els bàndols nacionalistes que posen aquest problema en primer lloc.

La posició final ben assenyalada, això sí, però abans hi ha altres coses a defensar: abans que els problemes col·lectius hi ha els problemes individuals, perquè una Catalunya lliure sense altra finalitat que la seva independència, no pot interessar ningú que es digui socialista. Ens interessa només la República social en una Catalunya independent.

R. FOLCH I CADEVELLA

TREBALL DIARI DE LA U. S. C.

Crèdit i Previsió
SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 2.ª - Tel. 16871

SUBSCRIPCIÓ ELECTORAL PER A DIPUTATS A CORTS

Llista definitiva

Suma anterior	1493'30
A. Ramos	5'00
Secció de Granollers	15'00
Joan Castell	2'00
J. Rull	5'00
Alemany	2'00
J. Viaplana	10'00
L. Roca	1'00
Busquets	5'00
J. Torta	2'50
C. Carulla	2'50
Secció del Districte Vuitè	25'00
Total	1563'30

El Tresorer, R. Palomas.

Vacances: CALÇATS MARIPI Els trobareu arreu on aneu

Joventut Socialista de Catalunya Una perspectiva

Els primers plans d'aquesta perspectiva que se'ns ofereix a la nostra mirada, ja en ple període revolucionari, són l'afusellament dels capitans Galan i Garcia Hernández — herois conscients d'un futur que forjaven amb llur sacrifici, herois, també, oblidats massa aviat, herois d'una tragèdia finalitzada en comèdia —, i l'acte electoral del 12 d'abril amb la instauració de la República.

Véuen a continuació, succeint-se amb rapidesa cinemàtica, l'obertura de les Constituents, la crema de convents, la temptativa contrarevolucionària de Madrid i de Sevilla, la incautació de les terres de l'aristocràcia, l'autonomia de Catalunya, la Reforma agrària, les lleis socials i tota la resta de legislació del nou Estat.

Per primera vegada a Espanya s'intenta aixecar una democràcia. I amb astorament i emoció, el món enter viu pendent dels esdeveniments que tenen lloc a la Península.

Mentrestant, la revolució incruenta va aflaquint-se dia per dia. Els enemics del règim tenen les mans lliures, obren amb tota comoditat, conspiren, fereixen la República, burlen les lleis, subornen, corrompeixen. I, a tota aquesta obra demoledora, només sap oposar-s'hi la ridícula fantasmagoria de la jurisdicció.

Conseqüència inevitable d'aquest acomodament de la revolució als desplaçaments de l'impuls contrarevolucionari, és la dissolució de les Constituents en el moment més favorable per als gerifaltes de l'oposició. I, de sobte, el país, en unes noves eleccions, resta a l'arbitri d'un conglomerat polític antirepublicà, monàrquic, absolutista. La República democràtica de treballadors es veu reduïda a República antidemocràtica, antilaica i antiproletària, sense contingut substantiu republicà, ni monàrquic, ni socialista. De fet, la Constitució i les lleis reformadores es converteixen en abstraccions, ja que no s'aplica més que l'articulat innocu a aquells elements que propugnen precisament un règim com el que s'havia ensorrat. La manya dels polítics castissament «toreros», és la que ha sortit victoriosa.

Situada la República en una postura semblant, fa la seva aparició el monstre feixista. Com en tots els pobles on domina — per vergonya d'ells —, el feixisme té la seva base en l'omissió, i fins en l'ajut dels governants; la seva raó és la violència, el desaforament, el crim; i el seu objectiu, l'aixafament de les masses obreres organitzades i revolucionàries. Però, a la vegada, com que no pot triomfar sense una base popular, el feixisme cerca, pels mitjans més barroers, encara que amb força per a trobar ressò entre els homes, com són la mentida i la propaganda il·limitada, entre aquestes mateixes masses obreres, promentent-los una revolució de pau i tranquil·litat.

Amb tot i ésser el món tan vell i l'home tan escèptic, les noves generacions són encara propenses a l'engany, especialment en el moment que hi ha fam. Sense aquesta darrera condició, el feixisme no podria triomfar enlloc. L'home fa el feixisme, però abans el feixisme fa l'home. En el feixisme tot és monstruosament criminal; el precedeix l'adquisició de la gran premsa —proxeneta de la injustícia social —, que fa veure el blan negre, amb el seu repic quotidià; s'alimenta de les subvencions que surten de les Banques-Kreuger, Stavisky, March, i de les potències industrials de cada país; explota iniquament els més baixos instints, la ignorància camperola, la credulitat religiosa, el sentiment patriòtic; organitza el terrorisme blanc, disfressat de roig, a vegades, en els medis obrers i revolucionaris, per mitjà dels agents provocadors; paralitza els negocis, suspèn els obres, augmenta el contingent de treballadors desvagats; desprestigia amb la falsedat i el sofisma els dirigents revolucionaris; i, en darrer lloc, el feixisme es presenta com l'única salvació d'un estat de coses que ha creat ell mateix.

I aleshores, heus aci el monstre feixista triomfador, aixafant aquestes mateixes masses que li van proporcionar l'èxit. Perquè el feixisme és, ni més ni menys, que la revolució permanent.

Doncs bé. Si això és així — i qui ho dubtaria! —, quina perspectiva ens ofereix la República, tan jove, tan flonja, tan inexperta?

En l'horitzó de la República espanyola comença a albirar-se quelcom de terriblement dolorós per a la classe obrera. Tots els indicis són francament adversos a l'emancipació del proletariat. Als partits democràtics se'ls va emportar la ventada del 19 de novembre darrer. Només a Catalunya continua dominant l'esquerrisme, que serà també escorbat si no sap mostrar-se enèrgic i no sap allunyar-se de les directrius que imprimeix a la situació la política de Madrid.

En general, la burgesia espanyola és partidària del feixisme, d'una manera tàcita o expressa. El Govern, per tal com és sortit de la burgesia, de la petita burgesia, actua al gust dels terratinents, de l'aristocràcia monàrquica, del clericalisme, dels financers i dels grans industrials. Per tant, és feixista. No farà res, absolutament res, per aturar l'avenç del feixisme; més aviat li donarà encoratjaments. Tot és qüestió d'un període, més o menys curt, de preparació bèl·lica. Es mantindrà en el Poder, per tots els mitjans que siguin, fins que els diversos nuclis feixistes, ara en plena brotada, hagin granat. Arribat aquest moment, el Govern cedirà el pas. No direm com — detall imprevisible —, però el cedirà. Unes eleccions semblants a les del Govern Martínez Barrio? Un cop de mà? És igual. La missió d'aquest Govern no és, ni molt menys, consolidar la República. En qualsevol cas, l'adveniment del feixisme al Poder serà una cessió del Govern que l'haurà precedit; perquè els elements feixistitzants compten, per assolir llurs propòsits, amb l'auxili de la passivitat repressora en els seus inicis, i amb una adhesió armada, en el moment de la seva granació.

En el bàndol contrari es troba el poble dels treballadors-socialistes, sindicalistes, comunistes, anarquistes —, perseguits com en els temps més alegres de la persecució monàrquica. Sols. Desarmats. Desorganitzats. Sols... i mal avinguts. ¿Podrà res contra nosaltres el feixisme?

Front a front, feixisme i proletariat, mideixen llurs forces. En termini no llunyà, la lluita ha d'entaular-se entre aquestes dues tendències. Una de les dues, necessàriament, ha d'aixafar l'altra. És la disjuntiva.

A. A.

El nostre fitxer Les Joventuts Socialistes i l'Aliança Obrera

Els elements de «Acción Popular» (feixistes disfressats) estan fent un fitxer en el qual fitxen a tots els elements revolucionaris, tant si són socialistes com si són comunistes o anarquistes. Nosaltres també hem de fer un fitxer, però aquest no ha d'ésser d'elements revolucionaris, sinó de contrarevolucionaris.

Cadascú de nosaltres ha d'ésser un vigilant, per anar descobrint a tots aquells elements que s'oposin al nostre designi per a una vegada descobert incloure'l en el nostre fitxer.

Heu de pensar que els feixistes no fan aquest fitxer per distreure's sinó per fer-lo servir, i no precisament a favor nostre. Ells esperen apoderar-se del Poder i un cop hi siguin anar-nos eliminant de la manera més dolça possible.

Fem nosaltres també el nostre fitxer i d'aquesta manera no solament sabrem qui són els nostres enemics, sinó que quan ens apoderem del Poder sabrem a qui hem d'anar eliminant, tan dolçament com ells en eliminarien a nosaltres.

Joves socialistes, ja sabeu la vostra tasca; en complir-la penseu que no solament heu de descobrir els elements que treballen a la llum del dia, sinó els que s'amaguen, puix que aquests són els més perillosos i els que convé desemascarar.

L'anarquista senyor Serrat

Els treballadors ja estan prevenuts de l'actitud de la nostra burgesia després d'haver perdut les eleccions. Encara que, poc imaginativa, l'única arma que, com a represàlia per l'esquerrisme dels obrers se li acut emprar, és la del pànic. Ja han corregut els rumors que la burgesia projectava acomiadaments en massa de treballadors a Barcelona. Fins en algunes cases han tingut lloc alguns acomiadaments, amb pretextos banals i sense racional i lògica justificació. I a més, també es pot observar com a complement de la campanya abstencionista de la F. A. I., com algunes empreses i alguns burgesos protegeixen elements de la F. A. I. quan aquests ataquen obrers de significació independent i d'esquerra; i sobretot si estan agrupats en organitzacions de classe solvents.

Darrerament, als tallers de «La Maquinista Terrestre y Marítima», de Sant Andreu, un faista va agredir un altre obrer, la qual cosa va motivar la protesta dels companys de treball, indignats per aquells procediments terroristes. Doncs bé: la Direcció, assabentada que el cap immediat d'aquell obrer terrorista li havia imposat una sanció, va cuitar a aixecar-la-hi, protegint descaradament aquell «pinxo» de la F. A. I.

El Sr. Serrat podrà donar conferències pels Ateneus de cultura obrera, i després podrà preparar un complement terrorista per a aquells deixebles que l'hauran escoltat de bona fe.

Joventut Socialista de Catalunya

presenta en la seva segona sessió de cinema soviètic, el formidable film

La Mare

a més de

Visca la llibertat!

i un documental en el

Cinema Volga
Corts, 499

el dia 16 de febrer
a les 10 de la nit

Per a entrades al secretariat de la Joventut (Casa del Poble) i a la Unió Socialista de Catalunya de 7 a 9 del vespre.

Expressem, ja, per endavant, que les Joventuts socialistes catalanes són decididament partidàries del front únic de treballadors. Hem considerat de sempre com una de les aberracions supremes de la classe treballadora la seva pròpia mutilació.

Per a nosaltres, el front únic de classe és una necessitat que cal satisfer no solament en períodes revolucionaris, sinó fins i tot en períodes de normalitat, en períodes de pau. Perquè entenem que la molerització de les masses obreres en períodes de llibertat, és precisament en ella mateixa, per ella mateixa, la causa principal que condueix als períodes d'opressió burgesa.

Mentre el capitalisme té al seu davant un bloc obrer de caràcter monolític, amenaçador, es manté respectuós. Quan la burgesia veu el bloc esquerdat, perd la vergonya i s'arrenca la carèta.

I això ho fa perquè té absoluta confiança amb la gran veritat de l'aforisme jesuític, no pas per ésser jesuític, sinó perquè és d'una lògica contundentment humana. Separa i triomfarà. Gran veritat. Gran veritat que trobem constantment demostrada en la història de la humanitat, a través de les lluites humanes, en totes les èpoques, en totes les edats, en les lluites familiars, en les lluites bèl·liques, en les lluites polítiques, en les lluites religioses, i no cal dir-ho, en les lluites socials. Veritat incontestable, que no som precisament nosaltres qui l'hem d'oblidar.

Ja sabem que la distinta apreciació de la finalitat i els procediments a emprar en la lluita per la consecució dels nostres objectius, originen fatalment la divisió. Però això no ens ha de conduir a l'acceptació del fet consumat. Malgrat la dificultat i la feixuguesa que suposa l'obra aglutinadora, hem d'ésser sempre els seus més fermes puntals i els més decidits propulsors. Com més fortes siguin les dificultats que s'oposin a la realització del front únic, major deure per part nostra en desprendre'ns fins l'última energia per a vencer-les.

L'home del taller, l'home de la fàbrica, l'home de la mina, el treballador corrent, en una paraula, és precisament el més interessat en que s'acabin d'una vegada les dissensions criminals. Veig amb profund dolor com sota el pretext de les diverses desviacions, s'entaulen lluites fratricides, ferotges, entre els defensors d'una mateixa causa, i com a treballadors inconscients i fanatitzats, s'embruïen llurs rostres amb els esquitxos de la sang d'altres treballadors que es resisteixen a doblegar-se a les exigències despòtiques de sectors intransigents... I veig, també, la rialleta de satisfacció que contrau grotescament les faccions, amaraes de sadisme del bon burges, espectador amb entrada de claque, que, abans de caure el teló, abarrota el calaix. La satisfacció de la burgesia li obra els ulls. Una onada de sang roja li puja al cap. Es subleva. Un crit surt dels seus llavis: «Criminals! Després, quan ha passat la torrencada, es desfa en lamentacions. Dubta. La repetició de l'espectacle el desanima. Perd l'instint de lluita. Cau en la indiferència. Un cop en aquest estat, ja mal més res en el món el podrà somoure. És un home perdut. D'aquests homes indiferents a tot, inorgànics a tothom, reclusos en la pròpia closca, en tenim entre les nostres masses treballadores, centenars de milers. Aquestes voluntats endormicades s'adormaran només davant d'un moviment totalitari. Davant un front únic. Davant una aliança obrera. Per això les Joventuts socialistes catalanes promouen aquest objectiu. No vol dir pas això que ens adormirem a la nolla. No. Tenim un interès especial a violar l'actitud dels delegats dels diversos partits al comitè de l'Aliança Obrera i així que observem com alguns dels seus membres, moçats per ambicions personals o de partit, intenten sacrificar els objectius del front únic a interessos particulars, evinarem clarament a la classe treballadora la traïció de què és víctima i existirem les responsabilitats que se'n deriven. Entenem que les Joventuts dels diversos sectors que integren aquesta aliança, són precisament les més indicades per a exercir aquest control, aquesta fiscalització damunt dels líders, perquè són elles les que no tenint darrera seu, en la seva història, cap traïció cap submissió, poden tenir més exigències ètiques.

A més, tenim a la mà, ben recents encara, els resultats falaguers produïts

per les coalicions. Recordem només la victòria del Front Únic dels empleats de Llum i Força, l'empenta formidable del Front Únic Mercantil, i més aprop encara, el triomf electoral de la coalició esquerrana i catalanista en les eleccions a regidors. I si es pot fer una entesa en el camp sindical i en el camp polític, ¿per què no ha de poder-se fer en el sector obrer? Per altra banda, no hem d'oblidar que a casa nostra no hi ha cap organització de classe que tingui la hegemonia de les masses. Els partits de classe són tots ells en període de creixença i no tenen al darrera grans sectors de l'obrerisme. Les organitzacions sindicals es troben atomitzades per les conseqüències invertebrades de la descomposició de la S. N. U. No hi ha, doncs, avui, cap organització classista a Catalunya que pugui portar endavant la direcció d'un moviment revolucionari. I precisament del que avui es tracta és d'això: d'organitzar la revolució.

Les Joventuts socialistes, doncs, estan disposades a mantenir enmure la bandera del front únic de treballadors. Considerarem com a traïdors a la causa proletària, tots aquells que per por de perdre unes posicions personals de caràcter jeràrquic en les seves respectives organitzacions o societats aníes particulars, atempten a la integritat de l'Aliança Obrera. I també considerarem traïdors, més traïdors que els altres, aquells que vulguen aprofitar aquesta aliança monolítica per portar les agües al seu molí. Si el cas arriba, farem sentir la nostra veu, sense miraments de cap mena. Aquelles organitzacions que mantinguin immaculada la seva honestat revolucionària, seran en definitiva les que tard o d'hora arrossegaran darrera seu les multituds proletàries.

Joventuts Socialistes de Catalunya!
Un visca per l'Aliança Obrera!
Avant, avant! Visca!

JOSEP MIRET

Crits de protesta

Com si no haguessin canviat els temps d'abans, tornem a veure actes veritablement de mofa a la dignitat humana. Què ha passat a Madrid? Els provocadors i assaltants del local dels joves de la F. U. E. són posats en llibertat malgrat en haver fet ús d'armes i haver ferit un company, ¿és potser que no són tan estudiants com ells en Francesc Rey i Santiago Garcés? ¿Quin delictes han comès perquè se'ls pugui multar i arrestar? Pels fets hom pot deduir que tenen preferència als tribunals dits de justícia tota la carronya reaccionària de les joventuts feixistes. Sembla talment que els tribunals volen guanyar la glòria del cel mitjançant les indulgències dels representants de la pietat cristiana.

Això són veritables atropells davant dels quals hem de fer un crit de protesta ferma i viril contra el feixisme en bolquers. Cal fer sentir la nostra veu i contestar en el terreny on se'ns provoqui i aixafar aquest virus en embrió.

Cal que tots els sectors lluitadors proletaris ens unim formant una muralla per arribar al fi per tots cobert i implantar la dictadura del proletariat!

Visca el Socialisme alliberador!

FRANCESC MARRO

JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA

En el míting que celebrarà la Casa del Poble, avui dissabte, a les 10 de la nit, fixarà la seva posició davant del moment polític actual.

Parlaran els companys Garcia, Amat, Gené, Mercader, Ardiaca, Miret i Granier-Barrera.

Companys! No hi manqueu!

**Maripi,
Maripi, Maripi**
Es el calçat preferit